

Х

І ось село виднієсь перед ним.
На озері, мов стадо каченят,
Воно розсілось. На палях товстих,
Повбиваних в дно озера, стоять
Низькі хатки, покриті тростником,
З піддашками й широкими кладками.
По озері, мов павуки, снують
Легенькі човни. Супротив села
На березі майдап широкий. Тут
Гуляє молодіж, лунає крик
І сміх; одні навзаводи біжать,
А другі онде, обступивши діда
Старого, лук могучий натягають
І по черзі стріляють до мети.

І бачить Каїн диво: дід старий
Сліпий видющих вчить, як брати лук,
Як натягати, накладати стрілу,
Прицілюватись. Он для проби він
Сам випустив стрілу. Мов ластівка,
Цвіркнула струна, мов в щілині вітер,
Так свиснула стріла; було блискуче
У неї вістря, мовби з сонця блиску
Частину вкрато. І півкруг великий
Оббігши, вбилась та стріла в мету.
Роздався крик веселий, заплескали
В долоні всі. «Дід Лемех! Бравий дід!
Сліпий, а нас, видющих, привстидає!»

Усе те Каїн чув і бачив, стоя
За кедром, що отут ріс близ майдану.
— «Дід Лемех! — думав він. — Що се за дід?
Невже потомок мій, праправнук мій,
Мафусаїлів син? Колись моя
Покійна жінка часто споминала
Про нього. «Майстер, — каже, — він до лука
І до музики, хоч сліпий на очі».
Так се ж він є! Значить, до своїх я

Приходжу! Діти! Внуки! Золото
Мое! Як я люблю вас всіх! Який
Щасливий, що хоч рік один, хоч місяць
Ще доведесь між вами відпочити,
Налюбуватись вами по століттях
Блукання й горя і навчити вас
Важнішим, величчішим речам, ніж
Стріляти з лука й брязкати на струнах!»

І, весь тремтячи з радості, він вийшов
Із свого сховку, на майдан ступив.